

*** Allegro de Stradivarimus ***

Voordat jullie het sprookje over Allegro de Stradivarimus mogen lezen ga ik eerst wat doen aan jullie algemene ontwikkeling want anders snappen jullie er natuurlijk weer NIKS van en ik heb GEEN zin in misverstanden.

Allegro is een huismus; een VOGEL dus.

En hoe wordt de betekenis van het woord “vogel” mentaal gerepresenteerd?

- 1) Door een definitie van wat een vogel is
- 2) Via ervaringen met het gebruik van het woord “vogel”
- 3) Door voorbeelden van vogels
- 4) Via interactie met echte vogels

Een algemeen aanvaarde definitie van “vogel” luidt; “een gewerveld dier met twee vleugels, twee poten, een snavel en een met veren bedekt lichaam, dat zich voortplant door eieren.”

Merk op dat “vliegen” geen deel uitmaakt van deze definitie. Niet alle vogels kunnen vliegen en een dier dat vliegt is niet per definitie een vogel; een vleermuis is bijvoorbeeld een zoogdier. Maar ook een dier dat eieren legt is niet automatisch een vogel. Denk maar aan een haring.

Dat doet me denken aan mijn opa die in Pijnacker woonde. Mijn opa had een haring in een aquarium. Maar die haring wilde zo graag wat meer van de wereld zien. Daarom haalde mijn opa steeds wat water uit het aquarium, zodat de haring langzaam kon wennen aan ademen boven water. Na een jaar was het aquarium helemaal leeg en had de haring geen water meer nodig om adem te kunnen halen. Mijn opa paste een oude hondenriem een beetje aan, zodat hij de haring uit kon laten. Elke dag wandelden ze samen wel een uur door Pijnacker en op de terugweg voerden ze dan de eendjes vanaf de brug. De haring en mijn opa waren dolgelukkig. Al snel hoefde de haring niet meer aan de riem; hij kende heel Pijnacker inmiddels op z'n duimpje en als het begon te regenen, dan wilde hij al eerder naar huis dan opa. De haring hield niet meer zo van nattigheid. Op een dag was het gelukkig net droog toen ze gingen wandelen. De haring droeg het brood voor de eendjes. Ze voerden de eendjes en zorgden er natuurlijk voor dat geen enkel eendje iets tekort kwam. Toen de haring het laatste stukje brood gooide, gleed hij opeens uit op de natte gladde brug... Van de brug gleed hij het water in. En verdronk.

Verdorie, nou hebben jullie me helemaal afgeleid met al jullie geklets!

In de familie der mussen (*Passeridae*; tot de weervogels behorende zangvogels met dikke snavel) is de huismus (*Passer domesticus*) een geval apart.

Om de sterke vliegspieren van de nodige energie te kunnen voorzien, beschikken alle vogels over een zeer goed ontwikkeld hart. Bij de huismus vertegenwoordigt het hart zelfs 6 % van het totale lichaamsgewicht. (Bij een mens 0,6%.) Het hart van diezelfde mus slaat gemiddeld 460 keer per minuut terwijl het bij een volwassen mens 70 keer per minuut slaat.

Emotioneel

Een gevolg van dat grote snelle hart is dat huismussen nogal emotioneel van aard zijn. Niet dat het daardoor vaak uit de klauwen loopt; het is meer dat ze van hun hart geen moordkuil maken. Een meningsverschil wordt snel bijgelegd waarbij soms wordt gekieteld als de ander te lang blijft mopperen.

Seks

Binnen het huwelijk gaat het er stevig aan toe; huismussen paren voortdurend en overal. Koppels zijn overigens min of meer exhibitionistisch ingesteld, want zij copuleren het liefst op goed zichtbare plaatsen, in de dakgoot of midden op straat en bovendien tientallen malen achtereen. Huismussen zijn monogaam en buitengewoon trouw. Zolang beide partners in leven blijven, zullen zij elk jaar samen zorgen voor nieuw kroost. Als een van de partners komt te overlijden, zal de overgebleven mus pas na een rouwperiode een nieuwe partner zoeken.

Lui

Van alle vogels die overdag actief zijn, is de huismus een echte langslaper. Soms komt hij meer dan een uur na zonsopkomst pas tevoorschijn. En een uur voor zonsondergang heeft hij de beschutting van het nest al weer op gezocht. En soms nemen ze dagenlang niet eens de moeite om even te douchen; huismussen stinken vaak een beetje.

Zingen

Alhoewel de huismus volgens ornithologen tot de zangvogels behoort, zijn in ieder geval de meeste vogels het erover eens dat mussen niet kunnen zingen. Tsjilpen gaat nog, zij het meestal uit de maat en vals. Of zoals een nachtegaal het laatst stelde: *“Neem nou maar van mij aan: mussen kunnen tsjilpen en hippen. Maar zingen kunnen ze niet en hip zijn ze niet.”*

Burgerlijk

Huismussen, de naam zegt het al, houden niet van verandering. Hun huizen zijn saai ingericht en ze brengen hun hele leven door op hooguit enkele honderden meters afstand van hun woning. Kom dus niet aan met verhalen over trekvogels want: *“als ik trek heb, eet ik wel een frietje”* is een gevleugelde uitspraak onder huismussen.

*** Allegro de Stradivarimus ***
(echt echt gebeurd)

Er was eens, héééééééééél erg lang geleden, in een land hier nog véééééééééél verder vandaan dan Amerika, een huismusje (*Passer domesticusje*). Hij heette Allegro (*Latijns voor “Allegaartje”*) en hij woonde nog bij zijn vader en moeder want hij was pas 13. Ze woonden in een saai maar gezellig nest, ongeveer in het midden van het grote sprookjesbos. Het stonk er wel een beetje, want douchen deden ze niet graag. Dat kostte ook alleen maar geld en breed hadden ze het niet bij de familie Huismus. (Ze waren lui en te schijterig om te solliciteren op werk waarvoor ze zouden moeten verhuizen.) Er zijn gevallen bekend waarbij kudde mussen een haan lynchten, maar Allegro was anders; hij hield wel van friet maar, en dat is raar, niet van uitslapen. Allegro stond elke ochtend om vijf uur op, om in het hele sprookjesbos de krant te bezorgen. Daar kon het hele gezin net van rondkomen, dus pa, ma en zus mus lagen de hele dag in hun nest te stinken. (Hij had ook een zus ja.) Van krantenmus tot miljonair zat er op deze manier echt niet in. Tijdens zijn krantenwijk zong hij dat het een lieve lust was. Volgens Darwin (*zie: On the Origin of Species by Means of Natural Selection, or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life, Charles Darwin, 1859*) hebben mussen daarvoor de verkeerde snavel maar toch: Allegro had talent. Sommige dieren werden er wakker van, maar al gauw waren er dieren die er speciaal voor opstonden; wat kon die mus mooi zingen, het werd tijd dat hij ontdekt werd! (Vond hij zelf ook.) De nachtegalen waren natuurlijk ontzettend jaloers; een vogel die misschien wel mooier kon zingen dan zij. Een mus nog wel!

Op een dag vergat hij om te stoppen met zingen toen hij om zeven uur 's morgens moe maar voldaan het nest in vloog.

“Krijg nou de vinkentyfus,” tsjilpte zijn vader.

“Vogeltjes die zo vroeg zingen, zijn voor de poes,” emmerde zijn moeder.

“Wie maakt me blij met een dooie mus,” gaapte zijn zus.

Allegro had er opeens helemaal tabak van. Dat stelletje ondankbare luie ongewassen a-muzikale opportunisten in dat stinknest. En al die andere sukkels in het sprookjesbos die altijd maar gelukkig voor zich uitkeken als hij voorbij kwam fluiten. Maar een fooi geven, ho maar!

De Feeën: altijd maar aan je kop zeuren dat je drie wensen moet doen, alleen maar om te verhullen dat ze zelf niet weten wat ze willen. Of de Elfjes: nog te stom om tot tien te kunnen tellen maar wel meteen zeiken als de krant één minuut te laat kwam. En dan die bitch van een Roodkapje: altijd sjansen, altijd teveel zuipen en altijd alleen maar koekjes bij zich als er betaald moest worden. Niet te vreten die koekjes. En zo kon hij nog wel even door gaan; wat een losers, in dat sprookjesbos! De Heks was wel oké en echt niet alleen omdat ze ook kon vliegen. De Reus mocht hij ook wel want die deed voor iedereen de was.

Hoe dan ook; als hij hier ontdekt wilde worden, kon hij wachten tot hij een ons woog!

“Een vogel kent men aan zijn veren” dacht Allegro (hmm, toch wat burgerlijk) en van zijn laatste geld kocht hij een Rolex; altijd al gewild. De volgende ochtend stond hij extra vroeg op, flikkerde zijn krantentas in de sloot en vloog naar China. Hij solliciteerde maar meteen aan het hof van de Keizer want een toontje lager zingen kon altijd nog.

Terwijl hij zat te wachten hoorde hij opeens een gezang, zó mooi, dat de tranen hem na een tijdje over de wangen biggelden, zonder dat hij het merkte. Toen het gezang ophield, begon Allegro zelf te zingen. Hij zong op z'n allerallerallermooist. Zó mooi zong hij, dat de zon vergat te schijnen, de wind vergat te waaien en de aarde vergat te draaien. (*De aarde roteert iedere 23 uur en 56 minuten om haar as. Bij de evenaar is de rotatiesnelheid 1670 km per uur ofwel 0,46 km/sec. Merk op dat de rotatiesnelheid afneemt naarmate je de polen nadert. Op de exacte noord- en zuidpool is de rotatiesnelheid dus altijd al nul.*) Nee, écht waar: Elvis leek opeens wel een rochelende opa met een houten keel! Heel China werd er stil van. Opeens ging de deur van de wachtkamer open en daar stond ze: Yao Niang, de Chinese nachtegaal! Ze was nog mooier dan Allegro gehoord had en hij had nu ook gehoord dat ze nog veel mooier kon zingen dan hij gedacht had. Het was liefde op het eerste gezicht. Samen brachten ze een cd uit en al gauw stonden ze overal op nummer één. Ze scoorden de ene hit na de andere; “Ne me quitte pas”, “I wanna be your dog”, “Like a virgin”, “Yellow submarine”, “Heartbreak hotel”, “Brandend zand” et cetera, et cetera. Ach, wie kent ze niet? Ze kochten een joekel van een nest dat op de monumentenlijst stond maar gelukkig was het in goede staat. Ook bij vogels tikt de biologische klok door en daarom wilde Yao Niang stoppen met haar carrière en kindjes maken. Allegro nam haar bijbaantje aan het hof van de Keizer over en stond al snel wereldwijd bekend als “de Stradivarimus”. Binnen de kortste keren wist natuurlijk niemand meer dat de keizer ooit een Chinese nachtegaal had gehad. Iedereen had het alleen nog maar over “de Stradivarimus” en alle nachtegalen over de hele wereld baalden als een stekker; die in het sprookjesbos het hardste van allemaal.

In het patserige nest van Allegro en Yao Niang kropen er al gauw twee kleine etters uit hun ei. De ene kon heel goed gekke bekken trekken en de andere kon heel goed fietsen. Bleek later. Zingen konden ze geen van beiden. Wel hippen (uit de maat) en tsjilpen (een beetje vals). Maar het liefste lagen ze de hele dag in hun nest te stinken. Maar dat kon niemand wat schelen.

En ze leefden nog lang en gelukkig.
(Al stonk het wel een beetje.)

© Eibert Draisma.

NB; Mijn opa vertelde me vroeger eens een verhaal over een haring in een aquarium die leerde lopen maar uiteindelijk verdronk. Hoe het precies ging weet ik niet meer en of hij het zelf verzonnen had weet ik ook niet. Ik heb er een kort, geloofwaardig verhaaltje van gemaakt.